

Maade, og, som sagt, Nordmændene vilde ogsaa kunne være tilfredse.

Der er mange herhjemme, som siger: Ja, men hvorfor skal vi trækkes med disse Ismarker deroppe, der er jo ikke meget at hente deroppe alligevel? Ja, vi har jo nogle pacifistiske Mennesker i vort Folk, som mener, at man skal læmpe sig til enhver Tid og se at komme billigst og lettest over Tingene. Jeg vil sige, at hvis det var økonomiske Fordele, det drejede sig om, kunde jeg godt være med til at give Afkald paa det hele deroppe, for vi har jo ingen økonomiske Fordele af at eje Grønland, men det er nu saadan alligevel, og saadan har det været altid i vor Nation, at vi har en Trang til Virksomhed, der rækker ud over Landets snævre Grænser. I den nyere Tid har vi haft Held til at gøre et Arbejde blandt det grønlandske Naturfolk, et Arbejde, som har tildraget sig almindelig Opmærksomhed og er anerkendt for at være dygtigt og godt. Jeg kan ikke gaa med til en Traktat, som vil bidrage til at vanskeliggøre dette Arbejde, og derfor vil jeg stemme imod den.

Der er talt meget om, at vi skulde tænke nøje over det gode Forhold til vore Naboer, det gode Forhold til Broderfolket i Norge. Det kan jeg ganske slutte mig til, det mener jeg ogsaa, vi bør tænke paa, men det er min Opfattelse, at man ikke altid faar et godt Naboskab ved, at man til enhver Tid giver sig, gaar til Side og til sidst lader sig trænge op i en Krog; det har jeg set Beviser paa. Et godt Forhold til vort Nabofolk vilde meget bedre kunne opnaas ved at give Nordmændene fri Adgang til Landet paa det Sted, hvor de har Interesse deraf, nemlig Nord for Scoresbysund, og dermed skulde det være godt, thi alle forsikrer som sagt, at Nordmændene ikke har nogen reel Interesse Syd derfor. Naar Nordmændene imidlertid saa haardnakket holder paa, at de ogsaa vil have Ret til Landgang paa Frederik den Sjettes Kyst og til at anlægge Fangstationer der, kan jeg ikke tro, det er, fordi de ved, de ikke kan komme derind, det maa vel være, fordi de mener, de kan opnaa noget ved at komme der; naar Grønlænderne kan komme der, finder Nordmændene sikkert ogsaa derhen. Men jeg tror, at naar de finder derhen og slaar sig

ned mellem de grønlandske Bopladser, da vil det udvikle sig derhen, at Grønlænderne kommer i Forbindelse med Spiritus og Kulturlandenes Sygdomme, som har undergravet og ødelagt saa mange Naturfolk. Og det er en stor Fortræd, der kan opstaa derigennem.

Man har undersøgt Besejlingsforholdene, og man har berettet om, hvor vanskeligt det er at komme derind; men dertil maa jeg sige: Teknikken i vor Tid er i et mægtigt Opsving, og det i den Grad, at der neppe er nogen Plet paa Kloden mere, hvor man ikke kan komme, saa jeg tror, det vil blive meget lettere for Nordmændene at komme derind end før; det tvivler jeg ikke det allermindste paa.

Jeg kan under disse Forhold godt forstaa, at Stemningen paa Færøerne er meget imod denne Overenskomst, jeg kan godt forstaa, at de Folk deroppe, som ogsaa ligger ved en af Rigets Udkanter, har mere Trang til en fast Haand, som siger: Hertil og ikke videre. Man kan ikke forstaa denne Given efter, man ser det som en Svaghed, og jeg maa se ligesaadan paa det. Jeg er selv en af dem, som bor ved en af Rigets Udkanter, og der gør den Slags Værk, som er præget af saa megen Eftergivenhed og Svaghed, ikke noget godt Indtryk. Naar vi, som bor ved Rigets Udkanter, faar det Indtryk, at man inde i Centrum for Bekvemmeligheds Skyld let giver Afkald paa de Rettigheder, man har i Yderkanterne, er det ikke egnet til at gøre noget godt Indtryk. Nu er det blevet sagt i vort Parti, at vi allerede gennem, hvad der er sket, er kommet saa langt ind paa Vejen, at vi er pligtige nu at føre Traktaten igennem. Jeg kan ikke godkende denne Betragtning; jeg maa gaa imod den. Jeg indser godt, at det er lang Tid siden, vi kom ind paa det Skraaplan, som vi nu har bevæget os paa gennem nogle Uger, men fordi man er kommet paa et Skraaplan, mener jeg ikke, man absolut skal glide, til man standser i Afgunden, og derfor maa jeg bede om, at vi nu holder op.

Den Overenskomst, der er til Behandling her, er jeg overbevist om ikke vil kunne staa for Fremtidens Dom. Naar saadanne Afgørelser skal træffes, mener jeg, at alle, der staar i Politikken, maa se paa, om den Afgørelse, der træffes, kan staa